

Има скоро десет година како ме је моја добра пријатељица, руска монахиња и иконописац мати Ксенија запитала која је слава моје породице. "Свети Стефан", одговорио сам. "О, лепо, слава Србије", на то ће она. Потпуно затечен, рекао сам јој да нисам био свестан да Србија уопште има славу. "Наравно да има", каже она, "слава Србије је слава Немањића, а то је Свети Стефан. Црква то добро зна, и Светом Стефану увек даје истакнуто место у првом реду светитеља на иконостасу". Касније сам покушао да о томе нешто више сазнам, али подаци на интернету, као и увек када је у питању српска култура и историја, били су неконклузивни. Добар део наших јавних делатника, укључујући Јована Дучића, сматрао је да је слава Немањића Аранђеловдан.

Владика Николај у "Животу Св. Саве" каже да је Свети Стефан. Али то, у крајњој линији, и није толико битно. Том истом приликом, мати Ксенија ми је скренула пажњу да народи често деле судбине својих светаца. Русија и Енглеска под покровитељством Св. Ћорђа Победоносца увек су низали само војне победе и успехе. А српски Свети Стефан познат је као Првомученик, први учитељ хришћанске вере који је убијен зато што ју је проповедао. Тако је и српски народ, чувајући аманете који су му остали од Немањића, увек некако бивао прва жртва на олтару сваке нове пошаст и сваког новог империјализма који је захватао Европу. Страдајући, ми смо заиста постали народ Светог Стефана, а он се изборио за нарочито место у нашим срцима. Утолико пре, што са ову посебну везу са њим скоро да нисмо ни знали.

Свети Стефан, референдум и Срби

Пише: Никола Танасић

недеља, 25 септембар 2016 15:30

